

Α

Ἄγγελος, ἔφθασε νυκτὸς ἀπὸ τὰ Ποταμιάνα,
καθ' ἣν στιγμὴν τὰς ἐνδεκα ἐσήμεινε ἡ καμπάνα
κ' ἔτρεξε πρὸς τοῦ Νικολῆ τοῦ Μπαρμπετιᾶ τὴ στράτα
γιά νὰ τοῦ φέρῃ τὸ ἐκλογὴς τὰ θλιβερά μαντάτα
κι' ὁ Νικολῆς τὸν ἄγγελον, ὡς εἶδεν ἐμπροστίαν του,
ἐκ μαύρης προαισθήσεως ἐσκήρτισε ἡ καρδιά του
ἐκείνος δὲ τὸ μούτρο του τὸ προύντινον μαρμάρων
ἐξίστατο καὶ ἴστατο αὐτὰ σχεδὸν κραυγάζων.

Χαῖρε, ποῦ βλέπω, Νικολῆ, πῶς δὲν θὰ ἐπιτύχῃς
Χαῖρε, ποῦ τὸ παλίνστροφον δὲν σ' εὐνοεῖ τῆς τύχης.
Χαῖρε, ποῦ σὲ σαρόνουνε χωρὶς μεγάλον κόπο
Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν περνᾷς γιὰ ῥήτορας στὸν τόπο.
Χαῖρε, ποῦ πλέον τῆς Βουλῆς δὲν θ' ἀνεβῇς τὸ βῆμα
Χαῖρε, ποῦ τῆς γραμματικῆς δὲν θ' ἔχῃς πλέον τὸ κρεῖμα.
Χαῖρε, ποῦ δὲν τὸ πάντεχες νὰ σ' εὖρῃ τέτοια μπόρα
Χαῖρε, ποῦ σοῦ τὴν κόβουνε μιὰ καὶ καλὴ τὴν φόρα.
Χαῖρε, ποῦ σ' ἀλαλιάσανε χιλιάδες μαύρα βότα
Χαῖρε, ποῦ ἔχασες μὲ μίαν καὶ μπῆσουλὰ καὶ ῥότα.
Χαῖρε, ποῦ βλέπω ὡς κ' ἐγὼ πῶς εἶσαι κούφιος, βλάκας
Χαῖρε, παιδί τ' Ἀβδαλιῶ καὶ Νικολῆ τῇ Πλάκας.

Β

Βλέπων εἰς ἑκστασιν φρενῶν τὸν θεῖον του πεσόντα
καὶ ἀσυναρτήτως φθέγγοντα καὶ ἀνάθως πῶς βοῶντα
ὁ περιφιλητὸς γιατρός, ὃν ἄλλοτε εἶχε σπεύσει
τελὼν καθήκον συγγενοῦς πλουσίως νὰ νυμφεύσῃ,
ἐγείρεται καὶ τοῦ κολλᾷ ἐν ταραχῇ μεγάλη
στὸ σβέρκο συναπίσματα καὶ βδέλλαις στὸ κεφάλι
κι' οἱ φίλοι ἀνακούφισιν ἐπὶ στιγμὴν λαβόντες
φωνῇ μιᾷ ἀλλαλούϊα ἐκράυγασαν βοῶντες.

Γ

Γινῶσιν λαβόντες τῶν ἐγγύς τρομακτικῶν τμημάτων
καὶ βλέποντες τὸν Ὑπουργὸν ὅλα νὰ πέρνῃ πᾶτον
ἐπίφοβον ἐνέμισαν τόσῃ μεγάλῃ πιῶσιν
κ' ἐσκήφθησαν Κίρας-Λαρός νὰ πάρῃ μίαν δόσιν,
ἀλλ' αἰφνιδίως παραστάς Ἐρξίκος τῆς Ναζάρας
διδάκτωρ τῆς ἀνεμουλιᾶς καὶ τῆς παλαθωμάρας
πρὸς τὴν στιγμὴν ὁμήγουριν ἐν ταραχῇ μεγάλῃ
κ' ἐν συγκινήσει προφανεῖ ἀνέχοθους φθόγγους βάλλει.

Χαῖρε, ποῦ νὰ καλλίτερον ἡ κίνα τοῦ Ἀβλάμη

Χαῖρε, ποῦ βλέπω ὁ Νικολῆς καὶ τρέμει σὰν καλάμι.

Χαῖρε, ὅπου γνωμοδοτῶ πῶς θέλει σερβιτσιάλε

Χαῖρε, ποῦ πρέπει ὅλοι μας νὰ πάρουμε κορντιάλε.

Χαῖρε, ποῦ δὲν θέλω ἀπὸ σὰς λεφτὰ γιὰ τὸ δεκάτο!!!
Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἐφάγανε μὲ φρέσκο μπουσουλότο
Χαῖρε, ποῦ κι' ὁ πατέρας μου τάρριξε στὰ βρακιά του
Χαῖρε, ποῦ τὸν ἐκίνησε ἀπάνου κι' ἀπουκάτου
Χαῖρε, ποῦ μαῦρα καὶ κακὰ μᾶς ἔζωσε τὸ φεῖδι.
Χαῖρε, ποῦ δὲν ἀλησμόνω ποτέ μου τὸ ψαλλίδι.
Χαῖρε, ποῦ ἤλθαμ' ἔσχατοι κ' οἱ ἔσχατοι ἤλθαν πρῶτοι
Χαῖρε βλαστὲ τοῦ Ἀβδαλιῶ, μεγάλε Ἀβδαλιῶτη.

Δ

Δύναμις τότε ἐκ Λειβαθοῦ προφθάνει στοῦ Μουσούρη
κ' ἀμέσως καταβάζουσε ἀπέλπιδες τὴ μαύρη
καὶ τότε, σὰν νὰ ἤθελε τοῦ φαίε ἀστροπελέκι,
μαῦρος βουδός, κι' ἀμίλητος καθέννας παραστέκει
αἶφνης δ' ἐκ τοῦ ληθάργου τοῦ ὁ Νικολῆς σκιρτᾷ
καὶ τὰ διστρέτα Λειβαθοῦ νὰ μάθῃ ἐρωτᾷ
Ἄγγελος δὲ τὸ σέμνωμα καὶ χάσμα τῶν Ραζάδων
ἀμύνει καὶ ἀλλαλούϊα ἀκούσθαι τότε ἔδωκε.

Ε

Ἐχων τὴν μαύρην πτώσιν τοῦ ὁ Νικολῆς ὑπ' ὀφει,
προβλέπων δὲ καὶ παρσκει πῶς ψῆφος δὲν θὰ κόψῃ
ἀπέβαλεν ἀφ' ἐαυτοῦ πᾶσαν ὑπερφάνειαν
καὶ καλυφθεὶς τὸ πρόσωπον ἔπεσεν εἰς μετάνοιαν
σπογγίζων δὲ τὸ δάκρυ του καὶ μᾶσσων τὸν ἰδρώτα
ἐκύταζεν ἔξω φρενῶν τῆς ἐκλογῆς τὴ νότα
καὶ βλέπων τὸ στροβάντισμα ἐν μέσῳ τῶν ἐστάθη
κ' ἐκ τῶν λυγμῶν πνιγόμενος ὁ πάλας ἐθέσθη.
Χαῖρε, ποῦ γιὰ τὴν ἐκλογὴν εὐδόλως ἐγκυνοῦμαι
Χαῖρε, ποῦ καὶ τὸ πνεῦμα μου μήπως χαθῇ, φοβοῦμαι
Χαῖρε, ποῦ κι' αἱ γυναῖκες μας ἐγύριζαν ματαίως
Χαῖρε, ὅπου τὴν ἐπαθα κ' ἐγὼ σὰν ἀρouraῖος
Χαῖρε, πῶρπιζα κάτωθεν νὰ διαβῶ ἀρχάδος
Χαῖρε, ποῦ βρῶμα μῶδωσε τὸ τμήμα τῆς Πεσσαδός.
Χαῖρε, ποῦ φανταζόμουνα πῶς θὰ τὴ βγάλω πέρα
Χαῖρε, ὅπου μοῦ κόψανε μὲ μίαν τὸν ἀγέρα.
Χαῖρε, ποῦ τέτοιο ξαφνικὸ δὲν τῶλπιζα μεγάλο
Χαῖρε, ποῦ πλέον ντρέπομαι στὸν κόσμον νὰ προβάλω.
Χαῖρε, ὅπου ἐπέσαμε κ' οἱ τέσσαροι σὲ λόττο
Χαῖρε, γιὰ πάντα Μεταξά, Σβορώνε, Μικελῶτο.

Ζ

Ζάλην παθὼν ὁ Νικολῆς ἐκ στοχασιῶν τοιοῦτων
βλέπων τὸ δυσθεώρητον βῆθος τοῦ πεσόντος
σχέδια μαῦρα μελετῶν στὴν μαντὰ ἀποσύρεται
λαμβάνει ἐγχειρίδιον κ' εὐχομένος ὁδύρεται.

μαντεύσαντες δ' οἱ φίλοι του τὸ μαῦρον σχέδιόν του
ἐπεκαλοῦντο τὴν ζῶν τῶν τρυφερῶν υἱῶν του,
ἐκεῖνος δ' ἐκ τῆς μέθης του ἐξαίφνης ἀνανήψας
ἐφώνησε ἀλλαλούϊα τοῦ ὀφθαλμοῦ του τρίψας.

Η

Ἦκουσαν οἱ οἰκεῖοι του τὸν θόρυβον ἐκεῖνον
κ' εὐθέως ἐξερράγησαν εἰς παταγῶδη θρῆνον·
κι' ὁ Νικολῆς ἀλλοφρονῶν ἐκ τῆς πολλῆς του ζάλης
σφοδρῶς διεμαρτύρετο μετὰ φωνῆς μεγάλης.
Ὁ Τρίκαρδος πλὴν παραστάς στὸ μέσον μετὰ θάρρους
ἔχων γερτὸν τὸ μέτωπον ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους
στρέφει κατ' ἔθος παλαιὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς τὰ νῶτα
καὶ προσφωνεῖ ὡς ἐφεξῆς· τὸν μέγαν πεπτωκότα.

Χαῖρε, ποῦ τόχασες προτοῦ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ζέστης!

Χαῖρε, ποῦ σ' ἄσκωσε πολὺ κι' ὁ Γιάννης ὁ Φορέστης.

Χαῖρε, ποῦ εἰργάσθη! κι' ὁ κλυτὸς προλύτης τοῦ Γεράνη

Χαῖρε, ποῦ σ' ὥδωσε κι' ὁ γυιὸς τῆς Μίλιας λιγουλάκι.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σοῦ λείψανε κ' οἱ μπρόδερ Γκεντιλίνη

Χαῖρε, κ' ἡ σιόρα Ἀγγελικὴ π' ἄμπωσε — φεῦ!! — κ' ἐκεῖνη.

Χαῖρε, ὅπου σ' ἐνόμιζα ψυχρόνε σὰν Τεντέσκο

Χαῖρε, ποῦ χρόνια τέσσαρα θὰ κάτσουμε στὸ φρέσκο

Χαῖρε, ποῦ ζήτημα τιμῆς τὴν πτώσιν σου θὰ πάρης

Χαῖρε, ποῦ τέτοια σὰν ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ πενσάρης.

Χαῖρε, ποῦ αἰσθάνθηκες βαθειὰ τὴν προσβολὴ τοῦ κτύπου

Χαῖρε, Συντάκτα ἀσύντακτε κι' ἀγράμματα τοῦ Τύπου.

Θ

Θέλων τοιαύτην συμβουλὴν ἀκολουθῆσαι θεῖαν
καὶ τὴν ἀνάγκην, ὡς εἰκὸς, κάμωνων φιλοτιμίαν
διέστειλε τὰ χεῖλη του καὶ ἐξεχύθη γέλω·
πικρὸς ὡς δηλητήριον, φαρμακρὸς ὡς βέλος·
κ' ἐκάλυψε τὴν ὄψιν του τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου
καὶ βρυχηθμὸς ἐξώρμησεν ἀπὸ τὰ σωθικά του,
τὴν θέσιν του δὲ τὴν δεινὴν οἱ φίλοι του ἰδόντες
φωνῇ μιᾷ ἀλλαλούϊα ἀνέκραξαν βοῶντες.

Ι

Ἰσως ἀπὸ τοῦ γέλωτος αὐτοῦ τοῦ Νικολάκη
θὰ μετεδόθη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων τὸ φαρμάκι
καὶ δι' αὐτὸ ἔξω φρενῶν ἀνεγερθεῖς ὁ Λούζης,
ὁ εἰς ἐκφράσεις εὐγενεῖς τόσον πολὺ γρουσουζής,
κι' ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του ἐκπέμπων μαύρης λύσσης
ἤρξατο δάκνων ἑαυτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσης,
πλὴν σπεύσαντες τοῦ ἔρριψαν οἱ παρεστῶτες φόλα
κι' αὐτὰ ὥρνετο πορῶν στὰ μούτρα μουζαρόλα.

Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ἀφίνετε κανένα νὰ δαγκάσω

Χαῖρε, ποῦ ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω καὶ θι σκάσω

Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐμπήκανε τὰ δυὸ παιδιὰ καθάλα

Χαῖρε, ποῦ τὰ μαγεῖρες κακὰ σκατοκουτάλα.

Χαῖρε, ὅπου σοῦ βάλανε σαμπὺρὶ εἰς τὸν γαῖδοῦρ!

Χαῖρε, ποῦ πέρνεις, Ὑπουργέ, καθάλα τὸν Μουσούρη.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἀδεύαζετε κοιλιὰς μὲς τὰ καντούνια

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐκάνετε τσῆ κάλπες τοῦς μπουκούνια.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐφτιάνετε δεύτερη μαύρη-μοῖρα

Χαῖρε, ποῦ τὸ κεφάλι σας ἐγίνηκε κλοντήρα.

Χαῖρε, ποῦ σ' ἐξεθέωσαν μὲ δὴδ τσουβάλια βότα

Χαῖρε, παιδί τ' Ἀῖθαλιῶ κλεινὲ μου Ἀῖθαλιῶτα.

Κ

Κῆρυξ ἰδοὺ ἐξ Ὀμαλῶν εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην

φέρει προσκαίρως ὕψειν, ἀνάπαυσιν, γαλήνην.

βιαίως πλὴν ἀνοίξαντες τὸ γράμμα, ποῦ τοὺς δίδει

καὶ βλέποντες τὴν συμφορὰν τοῦς πιάνει ῥιπιτίδι.

Σχίζουσιν εὐθὺς τὰ ρούχα τοῦς, μαθοῦνε τὰ μαλὶά τοῦς

γροθίζουσιν τὸ κεφάλι τοῦς, τραβοῦν τὰ μάγουλά τοῦς,

κι' ἀηλιπισμένοι καὶ στυγνοὶ ἀλλήλους καθορῶντες

ἄμὰν τοῦ πρῶν Ὑπουργοῦ ἀνέκραξαν βοῶντες.

Λ

Λύσαν παθὼν ὁ Ἀγγελος τὸ χάρμα τῶν Ραζάδων

τὰ ἐξ ἀμάξης ἤμεσε κατὰ τῶν Βαλαμάδων,

γρονθοκοπῶν δ' ἔξω φρενῶν τοῦς κύκλω παρεστῶτας

ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν μὲ τσ' ἐκλογῆς τὰς νότας.

Τὸ κρούσμα αὐτὸ τὸ δεύτερον νοήσαντες οἱ φίλοι

ἐρρίφθησαν διὰ μιᾶς ἐπάνω του σὰν σκύλοι,

κ' ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν καλὰ, ὡς πράγματι λυσσῶντα

ἀφῆκαν πλέον ἀβλαβῶς φωνοῦντα καὶ βοῶντα.

Χαῖρε, ποῦ πρέπει σ' ὅ,τι πῶ ν' ἀκούσῃς Νικολάκη

Χαῖρε, ποῦ πρέπει ἐπιστολὴν νὰ στείλῃς εἰς τὸ Θιάκι.

Χαῖρε, ποῦ πρέπει παρευθὺς τὸν Ραβασὸλ νὰ φέρῃς

Χαῖρε, ποῦ τὰ διαμάντια αὐτὰ καὶ τὰλλα εὐὸ δὲν ξέρεις.

Χαῖρε, ποῦ δὲν θὰ ἰδῇς ἀλληλῶς ποτέ σου τὴν Ἀθήνα

Χαῖρε, ποῦ θὰ ψωφήσουμε κ' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πείνα.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ξαναπερνῶ ποτέ μου γι' Ἀστυνέμος

Χαῖρε, ποῦ δὲν θ' ἀρπάξω πιά διαμαντικά ἀποτόμω.

Χαῖρε, ποῦ δὲν ξαναπουλῶ μανιέζα γιὰ κινίνο

Χαῖρε, ποῦ τέτοιες πίλολες δὲν θὰ μπορῶ νὰ δίνω.

Χαῖρε, ὅπου καὶ τὸ ψωμί θὰ μᾶς κοπῇ τσ' ἀμάκας

Χαῖρε, ἀνίκανε, δειλὲ παλληκαρᾶ τσῆ Πλάκας.

Μ

Μέλλοντες οὖν ἐκ τοῦ Ἑλλοῦ δεχθῆναι τὰ διστρέτα

ἐκάθηντο καὶ ἡ δειλὴ καρδιά των ἐπέτα,

κ' ἔκαναν ὑπολογισμοὺς καὶ σχόλια ποικίλα

ἡ ἴδικ ὅμως κ' ἀποκεῖ ἐρχότουνε μαυρίλα.

Ἄλλοτε ἐκεῖ τὸ κράτος των ὑπῆρξεν ἀπροσράχητον

καὶ τῶρα ὡς κ' οἱ σέμπροι των βασίονε στὸ στομάχι των,

σὰν εἶδον δὲ τὸ φερέμιον αὐτῶν Λετσιαίων

βοῶντες ἀλλαλούϊα ἠρνήθησαν τὸν πλάνον.

N

Νάρκην παθών ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς στιγμῆς ἐκείνης
γενόμενος τὸ ἔρμαιον τσαούτης κατασχύνῃς,
ἐπέντωσε τὰ πόδια του εἰς τὸν σοφᾶ του ἀπάνου,
καὶ ἐτεντόνετο ἄλλοτε τρυφῶν, δίκην Σουλτάνου.
τὴν νάρκην πλὴν ἀπέδωκαν—ἦτο γὰρ τότε νήφων—
εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του συμφόρησιν τῶν ψήφων.
ὠθουντες δὲ καὶ ὠθούμενοι συνέρρευσαν πλησίον
κ' εἰς ἀνεψιδὸς ἀναφωνεῖ μὲ γόους πρὸς τὸν θεῖον.

Χαῖρε, ποῦ μᾶς ἐπλάκωσε φρικτὴ καὶ μαύρη μέρα
Χαῖρε, ποῦ τὰ σαστίσαμε κ' ἐπέσαμε στὴν ξέρα.
Χαῖρε, ποῦ σ' ἄλλους μειδιᾷ τῆς ἐκλογῆς ἡ νίκη
Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐπάντεχα τέτοιο μασκαράλικο.
Χαῖρε, ποῦ δὲν σοῦ ἔστεκε τοῦ Βουλευτοῦ τὸ λούσο
Χαῖρε, ποῦ ν' ἀνεμολογῆς πλέον δὲν θὰ σ' ἀκούσω.
Χαῖρε, ποῦ πλέον ἀνακωχὴ θὰ κάμῃς μὲ τὴ γλώσσα
Χαῖρε, ποῦ πρέπει γράμματα νὰ μάθῃς ὅσα κι' ὅσα.
Χαῖρε, ποῦ τὰ κακάρωσε μαζί μὲ τὸ κορδόνι
Χαῖρε, ποῦ τώρα ἀπὸ σφυρὶ ἐγίνηκες ἄμوني.
Χαῖρε, ποῦ σ' ἀφαιρέσανε τὴν λεοντήν τ' ἀνθρώπου
Χαῖρε, ὦ πρῶκν Ὑπουργέ, πρῶκν πασᾶ τοῦ Τόπου.

Ξ

Ξένην ἀκούοντες χαρὰν ἤχοῦσαν εἰς τὸν δρόμον
οἱ πάντες κατεσχέθησαν ἀπὸ μεγάλου τρόμου,
φοβούμενοι δὲ προσβολὰς καὶ φαύλας ἐκδικήσεις
καὶ ὅσας ἄλλοτε ἔκαμαν μὴ πάθωσιν ἐπίσης,
τὰς θύρας ἐσπαντάλωσαν καὶ ἐσβύσανε τὰ φῶτα
κ' ἐφράξανε τὸ στόμα των κ' ἐβοῦλωσαν τὰ ὦτα,
πλὴν διελθόντος ἀβλαβῶς κ' ἐκείνου τοῦ τυφῶνος
Δόξα σοι, Κύριε, ἔκραξαν οἱ πάντες ὁμοφώνως.

Ο

Ὅλοι τους τότε ἐνόησαν τὰ θλιβερὰ συμβάντα
καὶ τὸν Τρικούπην ἐκ νεκρῶν ὀρώντες ἀναστάντα,
ἀλλήλους περιεβλεψαν ἐν ὑπερτάτῃ λύπῃ
χωρὶς κανεῖς των νὰ τολμᾷ λόγον τινὰ νὰ εἶπῃ,
ἀλλ' ἐγερεθεῖς ὁ Νικολῆς κλονούμενος καὶ τρέμων
ὥς κάλαμος εἰς τὴν πνοὴν χειμερινῶν ἀνέμων,
νῦν παρελθέτω εἰ δυνατόν ποτήριον τοιοῦτο
εἶπε καὶ ἐχαιρέτησε τοὺς παρεστῶτας οὕτω ...

Χαῖρε, ποῦ τὸ ἀκάνθινον μοῦ φόρεσαν στεφάνι
Χαῖρε, ποῦ συνετέλεσαν σ' αὐτὸ κ' οἱ Λετησιάνοι.
Χαῖρε, ποῦ μ' ἐγκατέλειψαν οἱ χθὲς καὶ πρῶκν φίλοι
Χαῖρε, ποῦ μ' ὄζος καὶ χολὴν μοῦ πότισαν τὰ χεῖλη.
Χαῖρε, ποῦ μ' ἐξεκούμπισαν οἰκτρῶς ἐκ τοῦ νυμφῶνος
Χαῖρε, ποῦ προσηνέχθησαν τοιοῦτον ἀγνωμόνος
Χαῖρε, λαμπρόν μου παρελθὸν λαμπρὰς μου βασιλείας
Χαῖρε, ἐποχὴ ἱστορικὴ τῆς κορδονοκρατίας.

Χαῖρε, καυμένη Βάρβογλη καὶ Λυμπερόπουλέ μου
Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐσκόρπισαν καὶ σὰς κ' ἐμάς τ' ἀνέμου.
Χαῖρε, ἐποχὴ ροπαλισμοῦ, Δήμαρχοι τῆς μαγκούρας
Χαῖρε Βουλὴ τῆς βρωμερᾶς κορδονικῆς σαβούρας.

Π

Πάθος ἐν τῇ καρδίᾳ των ὁξὺ τότε ἐγεννήθη
καὶ μ' ὀρθαλμοὺς ἀστράπτοντας καὶ μ' ὀγκωμένα στήθη,
προσέβλεπον ἐν συντριβῇ τὸν νέον Ναζωραῖον
ὅστις ἐστέναζε δεινῶς καὶ ἐβρυχάτο κλαίων,
ἐνῷ δὲ ἦσαν ἔτοιμοι τὴν λύσσαν των νὰ σβέσουν
κ' ἐκτὸς νὰ τρέξουν σύσσωμοι νὰ θύσουν ν' ἀπολέσουν
καὶ νὰ σπαράξουν ἀπηνῶς κι' ἀγρίως τὸν τυχόντα
ἄμᾶν καὶ ἀλλαλουῖα τὸν ἤκουσαν βοῶντα.

Ρ

Ρίγος τότε κατέλαβε τὰ τανυσθέντα μέλη
ὥς εἶδον πῶς μεταβληθεῖς ὁ Νικολῆς δὲν θέλει
τὸ πάλαιόν του σύστημα σ' ἐνέργειαν νὰ βάλῃ
ἦγουν νὰ σπάσῃ κόκκαλα καὶ κανενὸς κεφάλι,
κ' ἐνῷ μὲ περιέργειαν ἀλλήλους ἐθεῶντο
καὶ διὰ τὸ παραδόξον αὐτὸ διηρωτῶντο,
ὥς Πέτρος τρεῖς ἡρνήσατο αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του
καὶ πρὸς αὐτοῦ ἀνέκραξε μὲ ὄλον τὸν θυμὸν του.

Χαῖρε, ποῦ δὲν μᾶς ὠφελοῦν τέτοια καραπατάλια
Χαῖρε, ποῦ πλήρωσα ἀκριβὰ καὶ τὰ γιερά κεφάλια.
Χαῖρε, ὅπου τὴν ἐκλογὴ μὲ τοῦτα δὲν ἐπῆρα
Χαῖρε, ποῦ μαύρη μοῖρα μου ἦταν ἡ Μαύρη-μοῖρα.
Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν περνοῦν τοῦ Λούτσου μου τὰ σχέδια
Χαῖρε, ποῦ πλέον δὲν συγκινεῖ τῆς γλώσσης μου ἡ ἀναίδεια.
Χαῖρε, ποῦ μ' ἐκατάστρεψαν τὰ ὄργια τοῦ Γκλέση
Χαῖρε, ποῦ μ' ἐξεθέωσε τοῦ Πρεβεδοῦρου ἡ ζέσι.
Χαῖρε, ποῦ μ' ἐκατάντησαν ὥς εἶδος Δὸν-Κισώτου
Χαῖρε ποῦ μ' ἐσταυρώσανε μετὰ τοῦ Μικελώτου.
Χαῖρε, τὸ ξύλο, ποῦ ἔδωκε, ποῦ ἐξέσπασε στὴ ράχι μου
Χαῖρε, ποῦ μοῦ τὸ πλήρωσαν μὲ ψήφους στὸ στομάχι μου.

Σ

Σῶσαι τὸν τόπον ἐκ σφαγῆς ἐπιθυμῶν κ' αἱμάτων
καὶ ὑπακούων εἰς ὁρμὴν γενναίων αἰσθημάτων,
ἐντόνως ἀπηγόρευσε πᾶσαν παρεκτροπὴν
ἐντὸς τοῦ δ' αἰσθανόμενος μεγάλῃ ἐντροπῇ,
ἐζήτησε συγχώρησιν δι' ὅσῃν ἐδειξε ἄνοιαν
κ' ἔπεσαν ὥς ἀμαρτωλὸς εἰς ἀληθῆ μετάνοιαν,
τὴν θέσιν του δὲ σέβοντες οἱ φίλοι καὶ τιμῶντες
ἄμᾶν ἐν ἐνὶ στόματι ἀνέκραξαν βοῶντες.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ τέλος τῆς πολιτικῆς αἰσθάνσεως (ὥς του
καὶ ὑπὲρ κόμματος νὰ δρᾷ μὴ θέλων ἀχαρίστου,

τοὺς φίλους συνεκάλεσε κ' ἐκεῖ ἐν ἀπογνώσει
τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν προβαίνει νὰ τοὺς δώσῃ,
Ἦτο φρικώδης ἡ σκηνὴ κ' ἐδάκρυον τοῖ φίλοι
καὶ συνεπλέκοντο εἰς θερμὰ φιλήματα τὰ χεῖλη
μετὰ λυγμῶν δ' ὁ Νικολῆς πυκνῶν κί' ἀλλεπαλλήλων
εἶπε πρὸς τὴν ἐπίλεκτον θυγατέρα τῶν φίλων.

Χαῖρε, ποῦ δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ ἐκεῖς, ποῦ φανταζόμην
Χαῖρε, ποῦ πλέον σὰς ζῶ, ὡς ἄνθρωπος, συγγνώμην.
Χαῖρε, ποῦ δόξαν δὲν θὰ ἰδῶ ποτὲ χωρὶς ἐγκλήματα
Χαῖρε, ποῦ ἐπραξα πολλα ἐκούσια ἀνομήματα.
Χαῖρε, ὅπου ἡμάρτησα ἐν ἑσέω τε καὶ λόγῳ
Χαῖρε, ποῦ σήμερα ζῶ νὰ ῥῆς ἡ χολή μου σφόδρα.
Χαῖρε, ποῦ κ' αἱ φυγόντες τίποτα δὲν μοῦ ἐκάμαν
Χαῖρε, ποῦ δὲν προσέβλεψαν τοὺς ψυχροὺς μὲ τὴν κάμαν.
Χαῖρε, ποῦ πλέον νὰ ἐκτεθῶ μ' αὐτοὺς δὲν θὰ θελήσω
Χαῖρε, ὅπου δίχως μ' αὐτοὺς ποτὲ δὲν θὰ νικήσω.
Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ὠφέλησε τὸ ζεῦγος τῶν Βανδώρων
Χαῖρε, ποῦ δὲν μ' ἐγλύτρωσε τὸ σμήνος τῶν Δειτέρων.

Γ

Ἵπνος δὲν ἐπεκάθητο ἐπὶ τὰ βλέφαρά των
ἀν κ' ἐδειχναν τρεῖς τῆς νυκτός τὰ ὥρολόγια των,
ὁ Λούζης πλὴν καθ' ἡ στιγμὴν, δίκην κυνός, ἀλύκτα
κ' ἐτάσσον τὴν ἡρεσὸν μὲ τὰς φωνάς του νύκτα
ἄγγελος κεινομόνητος μὲ τὸν λευκὸν τοῦ σκουφίου
ἐκ Πράντων ἐμφανίζεται πρὸς Νικολῆν τὸν κοῦφον,
μὰ πρὶν αὐτὸς τὸ κτύπημα τὸ τελευταῖον δώσῃ
ἐκραζαν ἀλλαλούϊα κί' ἄμην ἐν ἀπογνώσει.

Φ

Φεύγουν κί' ὀπίσω δὲν κυτοῦν οἱ φίλοι προτροπὰδην
ἐλθόντων τῆς ἐκλογῆς κυτίζοντες τὸν ἄδην
καὶ ὡσανεὶ ἡ φλόγα τοῦ τοῦ εἶχε ζεματίσει
ἔτρεξαν ὅξυ γὰρ νερὸ τὴ λαύρα νὰ τοὺς σβύσῃ,
κί' ὁ Νικολῆς κατὰμονος ἐξαίφνης ἀπομείνας
χωρήσας πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐπ' αὐτῇ προσκλίνας
χωρὶς νὰ δυνήθῃ τινὰ κοντά του νὰ κρατήσῃ
πρὸς τοὺς φυγάδας ἐκραζεν ἐν ὀργασμῷ καὶ λύσῃ.

Χαῖρε, ποῦ μόνος σκιάζομαι στὴν κάμαρά μου νᾶμπω
Χαῖρε, ὅπου μ' ἀφίσσετε σὰν καλαμὶὰ στὸν κάμπο.
Χαῖρε, ποῦ ἔως πρὸ μικροῦ πιστοῖ ἐθεωρεῖσθε
Χαῖρε, ποῦ, πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς, μ' ἀρνεῖσθε.
Χαῖρε, ποῦ σὰς ἐχόρτασα σὰν τὸ παιδί ἡ μάνα
Χαῖρε, ποῦ μ' ἀποδίδετε χολὴν ἀντὶ τοῦ μάννα.
Χαῖρε, ποῦ φέρεσθε σ' ἐμὲ ὡσὰν Ἰσκαριώται
Χαῖρε, ποῦ εἶπτε ὅλοι σὰς ἀχάριστοι, προδότες.
Χαῖρε, ὅπου δὲν ἤλπιζα τέτοιαν ἐρμὴ πῶς θάχω
Χαῖρε, ποῦ μῶρεται εὐθὺς νὰ πέσω ἀπὸ τὸ βράχο.
Χαῖρε, ποῦ τοὺς ἀγνώμονας δὲν ὑποφέρω ἀνθρώπους
Χαῖρε, ποῦ δὲν θέλω νὰ ζῶ σ' ἀπίστου, πλέον τόπους.

Χ

Σάριν ἰδεῖν μὴ προδοκῶν, ὑποχωρεῖ μὲ βίαν

πλὴν αἴφνης φάσμα ὑπ' εὐρὺν κρυπτόμενον μανδύαν
μὲ κάλυμμα πλατύγυρον ἐμπρὸς τοῦ ἐμφανίζεται...
Πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ ὁ Νικολῆς ξαρνίζεται
πλὴν, πρὶν παρέλθῃ ὡς εἰκός, ἡ ταραχή κ' ἡ ζάλη του,
τὸ φάσμα ἀποκαλύπτεται καὶ δείχνει τὸ κεφάλι του
κί' ὁ Νικολῆς τὸν Ραβασὸλ αἴφνης ἀναγνωρίσας
ἠκούσθη ἄλα-αὐτοῦ ἀτάραχος βοήτας.

Ψ

Ψαλμοὺς πρὸς τὸν δημιουργὸν ἐκπέμπει πᾶς ὁ τόπος
πῶς ἀπηλλάχθη τῆς αἰσχροῦς φατρίας τοῦ ἀκόπως
καὶ διασχίζουσιν τὰς ὁδοὺς περιχαρεῖς πολῖται
κ' ὁ τόπος συνταράσσεται κ' ἡ χώρα συγκλονεῖται...
Βλέπων δὲ πῶς τῆς δόξης τῶν πατέρων αἱ ἡμέραι
καὶ τὰ γινόμενα ἐξηγῶν ὡς τελευταῖον χαῖρε
ἀπαίσια κατὰ θυρὸν καὶ φρένα μερμηρίζων
ὁ Ραβασὸλ κατάρχεται ὡς περ Μαινὰς ὑβρίζων...

Χαῖρε, ποῦ δὲν ἐξώπιζες τὸ κόμμα μὲ μαχαίρι
Χαῖρε, ποῦ δὲν τοὺς ἔσπασες κεφάλια, πόδια, χεῖρα.
Χαῖρε, ποῦ τέτοιος εἶμαι ἐγὼ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
Χαῖρε, ποῦ ἐρρίπισα ποτὲ χεῖρα μου ἀπὸ τῶν τοίχων.
Χαῖρε, ποῦ νίκη δὲν θὰ ἴδῃς χωρὶς τὴν Μαύρη-Μαῖρα
Χαῖρε, γὰρ πάντα τοῦ Ἵππου τοῦ πῶς κλείσαν τὴ θύρα.
Χαῖρε, τὰ μεγαλεῖα σου ποῦ κλαῖς τὰ περασμένα
Χαῖρε, ποῦ σὲ ἄλλα πρῶν σου, θὰ βάλῃς ἄλλο ἔνα.
Χαῖρε, ποῦ διόλε-δὲν εἶναι κ' ὁ πετωμός σου λίγος
Χαῖρε, ὅπου μὰς ἔφαγε κ' ἐμὰς ὁ Μπαρμπάρης.
Χαῖρε, ποῦ πῆρε, κουτεντὲ, κοί τ' ἄλλους τὸ λαιμὸ σου
Χαῖρε, ποῦ μὰς ἀλάλιασε... νὰ πάρῃ τὸ σταυρὸ σου.

Ω

Ὡ Βαλσαμάκη, Μεταξά, Σβορώνε, Μικελῶτο,
ποῦ δὲν ἐπεριμένετε τέτοιας λογῆς μπουρλότο...
Ὡ τᾶντεράμου... Ὡ δὲν μπορῶ... Ὡ κόψιμο... Ὡ πεθαίνω...
Ὡ δόστε μου στομαχικά... γιατί δὲν ὑπομένω...
Ὡ δὲν ἀκοὺς τί πόλεμος βροντᾷ μὲς τὴν καλιὰ μου...
Ὡ συμπάρα, ποῦ σὰς ῥίχτουν ἀπὸ τοῦ τ' ἀντερά μου
Ὡ Μικελῶτο, Μεταξά, Σβορώνε, Βαλσαμάκη
Ὡ τὸ Φλαροῦδι μουντζούρι... ψιμάρα Ὡ τὸ παιδάκι...

Κοντάκιον ἤχος πλαγ. δ'.

Τῷ ὑπερμάχῳ Μπαρμπετιᾷ τὰ νικητήρια
καὶ ἀπὸ φαύλους λυτρωθὲν εὐχαριστήρια
ἀναγράφει τὸ πτωχὸν Ἀργιστόλι μας
ποῦ σ' ἐσβόλισε καλὰ μὲ τὸ βόλι μας.
Ἄλλοτ' εἶχες τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
τώρα δὲ τρέβουν οἱ φίλοι τὸ στομάχι των
ἀπὸ τοῦ τοῦ τὸν τόπον ἐλευθέρων
κί' ἄν δὲν θέλεις, τράβα βράνι καὶ κέρων
ἵνα κλάσῃ οἱ φίλοι σου
ζωὴ στὸ ζιμπίλι σου.